

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Σ. Ν. Β. [Σπυρίδων Ν. Βασιλειάδης]

Αττικάί νύκτες. Η Δημοκρατίς

Παρθενών, Αθήνα

τμ. 2, τχ. 21 (Δεκέμβριος 1872), σ. 1145-1162

ΑΤΤΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ	ΙΟΥΛΙΑ
ΧΡΥΣΙΑΔΑ	ΙΑΚΩΒΟΣ
ΝΑΝΝΩ	ΕΠΤΑ νέοι μετημφιστάμενοι
ΒΑΒΚΤΡΑ	ΠΕΝΤΕ ἕτεροι νέοι
ΑΗΔΑ	ΤΡΕΙΣ στρατιῶται
ΑΡΙΑΔΗΗ	ΔΥΟ ὑπηρέται

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις, μετὰ ἔτη 50.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Αἰ βράπτρια.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Δωμάτιον τοῦ Ἰακώβου, Ἀνάκλιτρον, χάριεν στοργγύλον κάτοπρον. Βιβλιοθήκη. Θύρα εἰς τὸ βᾶθος. Μικρὸν γραφεῖον ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ ἔχων ἀνοικτὴν θύκην τινά, κάθηται ὁ Ἰακώβος μελετῶν ἢ μᾶλλον παρρηχόμενος πληθὺν χροτίων. Ὡρᾷ 3 M. M.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Αὐτὰ τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ πατρός μου εἶνε ἀληθῶς μυστικὰ τῆς καρδίας του δέλτοι. Ὅποια πάθη, ποιοὶ βεμβασμοί! Φαίνεται νὰ ἦτο τὰ μᾶλα φίλεως καὶ σιγηλὸς ἐρημίτης... Ὀλίγον ἀγριάνθρωπος. Ἐν τούτοις, ἐὰν κρίνω ὡς ἱατρὸς ὁ υἱὸς του ἐγὼ, φαίνεται ὅτι οἱ ποιηταὶ τῶν χρόνων ἐκείνων ἐπασχον φθίσειν, οὐχὶ τῶν πνευμόνων ἀλλὰ τῆς καρδίας, τῶν αἰσθημάτων καὶ ἡ ποιησὶς τῶν ἦτο μᾶλλον πύσης.

(Λαβὼν φύλλον τι ἀναγινώσκει)

Ἄφασία.

Ὡ, ἄφες με νὰ σιωπῶ!... Ἴδὲ δύναται νὰ εἴπῃ—
(Ἀναγινώσκει μυχίως.—Μετὰ μικρὸν)

Οὐδὲ μ' ἄρκει τὸ χεῖλος σου
Εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα!

(Μετὰ μικρὸν)

Ὅταν μὲ βλέπῃς κάποτε μετὰ μορφῆς πενθίμου—
(Σιγῆ.—Μετὰ μικρὸν)

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β΄.]

Πτωχὲ πάτερ!... Βεβαίως εἶνε ὁ πρῶτος ἢ ὁ τελευταῖος ἔρωσ του. Ἄγνοῦ ἔρωτος ἀληθεῖς ἀπόπνοια! Ἐχουσιν ὅμως τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο ἄλγος τῶν χρόνων ἐν οἷς ἔζησεν...

(Ἀναγινώσκει σιγῶν.—Μετ' ὀλίγον στραφεὶς μικρὸν ἀναφωνεῖ)

Ἄλκιβιάδη! Αἶ, Ἄλκιβιάδη!

(Καθ' ἑαυτὸν)

Θὰ κοιμᾶται ὁ ἠλίθιος!—Ἐν τούτοις πρέπει νὰ εὔρω μέσον ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴν χάλαζαν τῶν φίλων ἐν τῷ γραφεῖῳ μου...

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ἰάκωβος. Εἰσέρχονται τρεῖς στρατιῶται.

ΙΑΚΩΒΟΣ νομιζῶν ὅτι εἶνε ὁ ὑπηρέτης του καὶ χωρὶς νὰ στραφῇ

Ἄλκιβιάδη, ἐὰν μὲ ζητήσῃ τις, εἰπέ ὅτι ἀπέθανα!

Εἰς τῶν στρατιωτῶν

Ποῖος ἀπέθανεν; Ζήτω ἡ Δημοκρατία!

ΙΑΚΩΒΟΣ στραφεὶς

Ἄ, ἄ!—Ζήτω ἡ Δημοκρατία!

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Ζήτω καὶ ὁ νέος πρόεδρος!

ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἄ, ἔπεσεν ὁ χθὲς ἐκλεχθεὶς... Ζήτω.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Ἐχει καλῶς ἀλλὰ πῶς νὰ ζήσῃ ἡ Δημοκρατία ἀφοῦ πεινᾷ.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Δηλαδή; Ἴσως ἠθέλατε νὰ εἴπητε διψᾷ.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Ὅπωςδήποτε, δηλαδή, ἐννοεῖς, πολῖτα, ὅτι, ἂν ἔχι τὸ ἕτερον τῶν ἱματίων σου, τοῦλάχιστον... δὸς ἡμῖν σήμερον τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον καὶ ἄφες τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Θαυμάσια!—Εἰμὶ βέβαιος, φίλοι μου, ὅτι θὰ ἔχετε πολλοὺς τοὺς ὀφειλέτας ἕνα μόνον ἡγνόν: ἐμέ. Ὅπωςδήποτε, ἐκεῖ ἐ-

πάνω εἰς τὴν τράπεζαν κεῖνται τρία τέσσαρα γραμμάρια· λάβετε δύο, δραχμὰς πενήκοντα.

(Ὁ Ἰάκωβος στρέφεται ἐνώπιον τοῦ γραφείου, οἱ γενναῖοι ἐρευνῶσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης.)

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Ἐλάθωμεν μόνον εἰκοσιπέντε. — Χαίρε, φιλόσοφε!

Ο ΙΑΚΩΒΟΣ

Χαίρετε, δημοκράται· καὶ κλείσατε τὴν θύραν.

(Οἱ στρατιῶται ἀναχωροῦσι κλείοντες τὴν θύραν. Ἀνεγείρεται καὶ βηματίζει.)

Εἶνε λοιπὸν αὐτὴ ἡ Δημοκρατία; Ἴσως. (Ἀνάπτει σιγάρον καὶ κάθηται ἐπὶ ἀνακλίντρου.)

Εἶνε ἡ τελευταία ἐβδομάς τῶν Ἀπόκρεω Ἴσως καὶ ἡ Δημοκρατία εἶνε ἡ Ἀπόκρεως τῶν πολιτευμάτων. Ἄλλ' ἂν ἠρώτα τις ἐμὲ θὰ τῷ ἔλεγον ὅτι ἡ Ἀπόκρεως εἶνε ἡ ἀληθοῦς ζωὴ. Εἶεν!.. Ὅπως δὴποτε, ἐν τοιαύταις στιγμαῖς, εἶνε ὠραιότερον νὰ ᾔη τις ἐκτὸς ἢ ἐντὸς τῆς οἰκίας του. Τοῦλάχιστον σώζεται τις ἀπὸ ἐπισκέψεις δημοκρατῶν... Ἄς ἀναχωρήσωμεν.

(Ἀνεγείρεται, βηματίζων.)

Ποῦ νὰ μεταβῶ; Ποῦ;... Ἄς μεταβῶ εἰς τὴν Ἀμάθειαν. Ἄ, τὴν σκληράν! Πόσον ὠραιότερον θὰ ἦτο ἂν εἶχε θερμότερα στήθη καὶ ὀλιγωτέραν φρόνησιν... Καλλονὴ ἄμα καὶ σωφροσύνη, εἶνε φρικαλέα συμμαχία, εἶνε ὡς τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα τέρατα τῆς Ἑλλάδος: ἄνωθεν τοῦ στήθους παρθένου, κάτωθεν θηρία ἀπαίσια.

(Μετὰ μικρόν.)

Ἄ, ἐὰν ἦτον ὅπως ἡ Σάπφειρα!.. Τετέλεσται!.. Ἐρωτες, θυσίαι, λατρεῖαι, ἔρκοι, δάκρυα· τέλος ὁ σίδηρος μαλάσσεται. Σὺ ὅμως, Ἀμάθεια, εἶσαι ἀνίλεως. — Διάβολε· εἶμαι λοιπὸν τοσοῦτον ἄχαρις καὶ τοσοῦτον ἀνεπιτήδειος ὥστε νὰ τῇ ἐμπνέω αἰωνίως τὴν ἰδέαν τοῦ συζύγου;

(Κλίνει τὴν κεφαλὴν εἰς συλλογισμοὺς. Μετὰ μικρόν καὶ ζωηρῶς)

Ὀϊωνὸς ἄριστος! Τὸ ποιημάτιον αὐτὸ ἄς γείνη εἰς χεῖράς μου βέλος νίκης· Ἴσως δι' αὐτοῦ εὕρω τὴν ἀχιλλεῖον πτέρναν τῆς. Ἡ ἀκρόασις τῆς ποιήσεως φέρει πολλάκις δά-

κρυα· καὶ τὰ δάκρυα εἰς τὰς κυρίας εἶνε συνήθως ἄγγελος εἰρήνης, συνθήκης, παραδόσεως. Ἐμπρός.

Ἀναλαμβάνει τὸν πλόν του, διορθοῦται μικρὸν ἐνώπιον κατόπτρου, λαμβάνει τὸ ποιημάτιον καὶ ἀπέρχεται.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Παρά τῇ Ἀμαθείᾳ. Εὐρετα αἰθουσα. Τρεῖς τράπεζαι καὶ περὶ αὐτάς ἐργάζονται ποικίλας ἐσθῆτας γυναικῶν ἡ Ἀμάθεια, ἡ Ἡλέκτρα, ἡ Χρυσίλλα, ἡ Ναννώ, ἡ Ληθία καὶ ἡ Ἀριάδνη.

NANNΩ διαπαύουσα τὴν ἐργασίαν αὐτῆς καὶ ἀνακλινομένη

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι μόνον ἡμεῖς ἐργαζόμεθα.

ΧΡΥΣΙΛΛΑ

Μάλιστα· μὲ μίαν μόνην διαφορὰν: ὅτι πλειότερον κινεῖται ἡ γλῶσσα ἡμῶν παρά ἡ βελόνη.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ἄλλοι ὅμως ἔχουσι τὴν εὐτυχίαν νὰ κινῶσι πολλῶ πλειότερον τοὺς πόδας παρ' ὅσον ἡμεῖς τὴν γλῶσσαν.

ΛΗΘΙΑ

Ἀληθῶς· ὁ κόσμος ὅλος χορεύει. Ὅπου στραφῆς, προσωπίδες· ὅπου εἰσέλθῃς, χοροί· ὅπου καθήσῃς ἄσματτα, γέλωτες, μέθη.

NANNΩ

Ἄ, καὶ πῶς μὲ ἀρέσει τὸ βάλς! Ὅταν χορεύω βάλς, κλείσατε τὰ παράθυρα· μὲ ἔρχεται νὰ πηδήσω ἔξω. Φαντάσου· προχθὲς ἐδίδετο χορὸς εἰς τινὰ μεγάλην οἰκίαν, ἀπένκνυτο σχεδὸν τοῦ δωματίου μου· ἔλην τὴν νύκτα ἐχόρευον ὡς δαιμονισμένοι, ἐγὼ ἔβλεπον καὶ ἐσιώπων. Μετὰ τὰς δύο ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα μετέβησαν εἰς τὸ δεῖπνον, ἀπελπισθεῖσα μετέβην καὶ ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ, ἀλλ' εἶδα ὄνειρον καὶ ἦτο πάλιν χορὸς καὶ πάλιν δεῖπνον. Φαντάσου!

ΧΡΥΣΙΛΛΑ

Χθὲς ἀνεγίνωσκον ὅτι τῶν πλειότερων ἡμῶν ἡ ζωὴ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ διέρχεται ὡς βάλς ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην ἀγκάλην...

ΛΗΔΑ

Ὦ Χρυσίλλα, αἰωνίως φίλη τῶν ποιητῶν!

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Εἴθε νὰ ἤμην μόνον φίλη τῆς ποιήσεως!..

ΝΑΝΝΩ

Ἄγνοῶ ταῦτα· γνωρίζω μόνον ὅτι ὅλοι ἐτρελλάθησαν. Μία γείτων μου ἔδωκε χορόν· καὶ ἦτο πλύστρια. Ὁ ἀμαξηλάτης τῆς γωνίας ὅπου κατοικῶ ἔδωκε χορόν· ἤμην κεκλημένη, ἀλλ' ἠρνήθην νὰ μεταβῶ.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Διατί;

ΝΑΝΝΩ

Διότι ἠρνήθη ὁ Ἄνδρέας· ἔχει, λέγει, ἓνα οἶον κόμητα ἐν Κερκύρα...

ΗΛΕΚΤΡΑ

Λοιπὸν;

ΝΑΝΝΩ

Λοιπὸν καὶ ὁ ἀνεψιὸς κρατεῖ τὴν θέσιν του!

Ὅλοι γελῶσιν

ΑΡΙΑΔΝΗ

Εἶνε ὅμως ἀπελπισμός. Ἐὰν λείπῃς ἀπὸ χορόν, χορεύεις μόνη δι' ὅλης τῆς νυκτός· βιγῶσα καὶ τρέμουσα. Ὅποσον ψυχός!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Τότε σὰς προτείνω νὰ δώσωμεν χορόν.

ΝΑΝΝΩ

Ἕμεῖς χορόν;

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ἕμεῖς;..

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Διατί ὄχι;

(Παραίτησιν ὅλοι τὴν βελόνην.)

Χορόν δι' ἐράνου. Σὰς προσφέρω τὴν αἴθουσαν αὐτήν. Αὔριον μάλιστ' ἔχομεν Σάββατον. Μὲ μικρὰς θυσίας δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν μουσικὴν καὶ δεῖπνον.

ΑΡΙΑΔΝΗ καυχάζουσα

Αὐτὸ μὰς ἔλειπε· δεῖπνον!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Διατί ὄχι; Μουσικὴν καλὴν καὶ χάριεν δεῖπνον· ἀναλαμβάνω τὴν εὐθύνην ἐγώ. Ἴδου καταθέτω πρώτη δώδεκα δραχμὰς. Ἄνασῦρει χρηματοθήκην καὶ ἐξάγει δύο δίστηλα.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Εὖγε! Καὶ ἐγὼ δέκα. Ἴδού.

Καταθέτει χαρτονομίσμα.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Σὺ, Ναννώ; Ἐλησμόνησα; Σεῖς, κυρία κόμησσα;

ΝΑΝΝΩ ἀνερευῶσα τὰ θυλάκιά της

Ναί, ναί. Ἴδου καὶ ἐγὼ δραχμὰς ἑπτὰ.

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Ἐγὼ οὐδὲ λεπτόν ἔχω ἐπάνω μου· ἀλλὰ στέλλω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν Ἀμαλθειαν δέκα δραχμὰς.

ΛΗΔΑ τῇ Ἀμαλθείᾳ

Ἴδου δραχμὰς δύο· αὔριον δὲ πρῶτ' πρῶτ' σοὶ στέλλω ἄλλας ἐκτὼ.

ΑΡΙΑΔΝΗ δίδουσα

Καὶ ἐγὼ δέκα. — Ἐρχεταὶ καὶ ἡ Ἰουλία.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ναί. Πόσας δραχμὰς καὶ ἐκείνη;

ΑΡΙΑΔΝΗ

Δέκα βέβαιως. — Θυμάσιον! Ἐχομεν χορόν!

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Καὶ δεῖπνον!

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ἄλλὰ πῶς;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Σιωπῇ. Ἴδού: Ἐχομεν ἐδῶ δραχμὰς 41. Καὶ ἐκτὼ τῆς Λήδας 49. Καὶ δέκα τῆς Χρυσίλλης 59. Καὶ δέκα τῆς Ἰουλίας, 69.

ΝΑΝΝΩ

Δέκα πέντε βάλς τῆς Ἰουλίας.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Διατί;

NANNΩ

Ἄκουσόν με. Ἐγένετο φαίνεται πλουσία
καὶ ἀπέδειξε ὅτι ἔπαυσε νὰ ἐργάζεται.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Λοιπὸν 69 καὶ πέντε ἀκόμη τὸ ὅλον
δραχμᾶς 7½.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Καὶ μὲ 7½ δραχμᾶς...

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἐχομεν χορὸν μετὰ μουσικῆς καὶ δαι-
πνου. Ἴδου πῶς: ἀφαιρουμένων τῶν τρα-
πέζων ἔχομεν ἐδῶ αἰθουσαν χοροῦ ἀρίστην.

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Βεβαιότατα.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Τὰ δύο παρακείμενα δωμάτια θὰ χρη-
σιμεύσωσι τὸ ἐν ὧς καλλυντήριον καὶ διὰ τὰ
καλύμματα, τὸ ἕτερον ὡς ἐστιατόριον.

NANNΩ

Ἄριστα. — Ἐγὼ θὰ ἐνδυθῶ φορέματα
ἰσπανίδος χορευτρίας.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ ἐγγεγράφουσα τῇ Ἠλέκτρα μολυ-
βδιὰ καὶ χάρτην. Δι' λοιπαὶ ἢ ἀγάλλονται καὶ
συνομιλοῦσι σκιρτῶσαι ἢ προσέχουσι γοητευ-
μέναι κἄλλω τῆς τραπέζης.

Γράφε.

(Ἡ Ἀμάλθεια ὑπαγορεύει, ἡ Ἠλέκτρα γράφει)

Δι' ἀγορᾶν 4 δεσμίδων κηρίου	δρ.	6.
Δι' ἐνοίκιον τεσσάρων ἐπὶ τοῦ τοίχου κηροπηγίων καὶ δύο ἀπλῶν	»	7.
Φωτισμὸς τῶν δύο δωματίων διὰ λαμπτήρων	»	2.
Πέντε ἐρνίθια ψητὰ	»	15.
Τυρὸς Παρνασσίος	»	5.
Σταρίδες Σμυρναϊκαὶ	»	2.
Μήλα	»	3.
Οἶνος Κορίνθου	»	3.

ΑΡΙΑΔΝΗ

Φθάνει τρεῖς δραχμᾶς; Πέντε δραχμᾶς!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Οἶνος Κορίνθου	»	5.
Σάκχαρις	»	4.
Πλακοῦντες καὶ τέτον	»	40.
Πόσον εἶνε Ἠλέκτρα;		

ΗΛΕΚΤΡΑ

56.

ΔΗΔΑ

Τόσον. 56.

NANNΩ

Λεμονάδες;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ναί, καὶ λεμόνια δραχμᾶς 2. Τὸ ὅλον ἔως
ἐδῶ 58. Μένει ἡ μουσικὴ καὶ εἰς ἀπόμαχος
ὡς θυρωρός.

ΑΡΙΑΔΝΗ

Θέλομεν καὶ θυρωρὸν! Ἄς λείψῃ.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ὅχι, ὄχι! ὁ χορὸς δεῖν νὰ γείνη εὐπρε-
πῆς καὶ νὰ μὴ ταρχθῶμεν ἀπὸ εἰσβολᾶς
ἀγγελῶν μετημρισεμένων.

ΑΡΙΑΔΝΗ

Κλείομεν τὴν θύραν. Ἄντι θυρωροῦ καλ-
λίτερον ὀλίγον χοιρομήριον.

ΔΗΔΑ

Ναί, ναί! Χοιρομήριον!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Εἰς ψηφισορίαν δι' ἀναστάσεως! Θυρω-
ρὸς ἢ χοιρομήριον;

ΟΛΑΙ αἱ ἄλλαι ἐγχερόμεναι

Χοιρομήριον!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἔστω' διὰ χοιρομήριον δραχμᾶς 4.

ΑΡΙΑΔΝΗ

Τὸ ὅλον 62.

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Καὶ μὲ τὰς λειπομένους δώδεκα δραχμᾶς...

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Γνωρίζω τὴν κατοικίαν πέντατος βιολιστοῦ 'Ραφαήλ τὸ ὄνομα' ἔχει τέκνον παῖζον αὐλόν, λαμβάνει καὶ ἕτερον μὲ τρίγωνον. Αἱ 12 δραχμαὶ ἀρκοῦσι καὶ διὰ τοὺς τρεῖς.

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Καὶ διὰ τοὺς τρεῖς!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Μένετε ἥσυχοι· ἀναλαμβάνω τὴν εὐθύνην.

ΠΑΕΚΤΡΑ ἀναφωνοῦσα

Φεῦ, φεῦ! Ἐλησμονήσαμεν τὸ πρότιστον: ἄρτον διὰ τὸ δεῖπνον;

ΟΛΛΙ

Ἄ, ἄρτον!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

ἥσυχί. Διαθέτω ἀκόμη ἕξ δραχμαὶς ἐγὼ εἰς πλήρωσιν πάσης ἄλλης ἀνάγκης.

ΑΠΛΑ φιλοῦσα αὐτήν

Εἶσαι ἄγγελος! — Καὶ θὰ καλέσωμεν χορευτάς...;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἐνα ἐκάστη· ὄν ἀγαπᾷ. Ὁ χορὸς θὰ ᾔη μετημφισμασμένων. Ἀρχεται εἰς τὰς ἐννέα αὔριον.

ΝΑΝΝΩ

ὦ, χαρά! θὰ διαβουλισθῆ ὁ Ἄνδρέας μου! — Ἐλκ ἐδῶ, Λήδα.

Λαμβάνει τὴν Λήδαν καὶ χορεύει βάλς.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Σιωπή. Ἀπέλθετε τώρα. Στείλατε αὔριον πρῶτ' πρῶτ' τὰ ὀφειλόμενα αἱ ὀφείλουσαι καὶ φροντίσατε περὶ στολῶν.

ΑΡΙΑΔΝΗ

Βεβαίως. — Ἐγὼ θὰ ἐνδυθῶ ὡς ἀθιγγανίς.

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Καὶ ἐγὼ ὡς χωρική τοῦ Τυρόλλου. — Ἐχω τοιαύτην στολὴν χαριστάτην.

ΝΑΝΝΩ

Σὺ, Ἠλέκτρα;

ΠΑΕΚΤΡΑ συναθροίζουσα τὰ τῆς ἐργασίας τῆς

Ἵς ἀρχαία νόμῃ. Μὲ ἀρέσει τὸ λευκὸν καὶ τὸ ἀτμῶδες. Ἐν τούτοις θὰ ἐργασθῶ ὅλην τὴν νύκτα ἀπόψε διότι ἔχω νὰ τελειώσω δλόκληρον στολὴν τῆς κ. Βελισσαρίου.

ΝΑΚΝΩ

Πτωχή! — Θὰ διασκεδάσωμεν ὅμως θυμαῖσια αὔριον!

(Καθ' ἑαυτήν)

Ἐχεις νὰ γελάς, Ἄνδρέα!

Δίδεται εἰς σπρόδιλον

ΧΡΥΣΙΑΔΑ λαμβάνουσα τὴν ἐργασίαν τῆς

Ἄς φύγωμεν νὰ ἐτοιμασθῆ καὶ ἡ Ἄμάλθεια.

ΑΡΙΑΔΝΗ τῇ Ἀμαλθείᾳ

Λοιπὸν νὰ μὴ δειπνήσωμεν; Καὶ ἔρνηθας καὶ χοιρομήριον;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ γελῶσα

Καὶ ἔρνηθας καὶ πλακοῦντας καὶ χοιρομήριον...

ΟΛΛΙ ἐκτός τῆς Ἀμαλθείας

ὦ, ὦ! — Καληννύκτα, καληννύκτα, Ἄμάλθεια. Καληννύκτα!

Γελῶσι καὶ φεύγουσιν.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ἄμάλθεια μόνη. Κλείσασ τὴν θύραν.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ διασκεδάσωμεν εὐμορρα. — Ἐγὼ πρέπει νὰ φροντίσω τώρα δι' ὅλα' φῶτα, φαγητὰ, μουσικήν. Διὰ φαγητὰ εὐτυχῶς εἶναι ἔπισθεν ἐδῶ τὸ μέγα ξενόδοχεον· ἀλλ' ὁ Ἄραφαήλ, ὁ μουσικός, ποῦ κάθηται; Ἄλλοτε ἐνθυμοῦμην... Εἰς... Ὀδὸς, ὀδὸς... λησμονῶ. Ὅμως πρὸς τὸν Λυκαβητόν. Ὅπωςδὴποτε θὰ ἀναγνωρίσω τὴν οἰκίαν. Παίξει βιολίον κάλλιστα. — Θὰ καλέσω τὸν Ἰάκωβον... Θὰ ᾔη νόστιμον. (Μετὰ μικρόν. Βλέπουσα τοὺς τοίχους)

Ἐκεῖ καὶ ἐκεῖ θὰ βάλω τὰ πολύφωτα· τοῦλάχιστον πρέπει νὰ ᾔη φῶς πολὺ· χορὸς δίχως φῶς εἶνε φασμάτων ἄθροισμα. Πρέ-

πει αὐταὶ ὄλαι αἰ τράπεζαι νὰ παρατεθῶσιν εἰς τὸ ἐστιατόριον. Πρέπει ὀλίγοι στέφανοι ἀνθέων, ἔστω ἀπὸ φύλλα μόνον εὐθαλῆ, ἐδῶ περὶ τὰς θύρας.—Τί ὥρα εἶνε;

(Βλέπει εἰς μικρὸν ἐπὶ τῆς ζώνης ἰσολόγιον)

Ἐπτά.

(Κρούουσιν εἰς τὴν θύραν.—Ἀνοίγουσιν)

Εἰσέλθετε.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Ἀμάλθεια. Εἰσέρχεται ὁ Ἰάκωβος.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Χαίρετε!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ὦ, πῶς δὰ καὶ τοῦτο, Ἰάκωβε; Ἦσθε ἐν Ἀθήναις; Ἐχω νὰ σὰς ἴδω ἡμέρας! Σὰς ἐπίστευα περιηγούμενον εἰς τὴν Ἀνατολήν.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Τῶντι· εἰς τὴν Ἀραβίαν δηλαδὴ.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Διατί τάχα εἰς τὴν Ἀραβίαν; Μήπως διὰ κυνήγιον τίγρεων;

ΙΑΚΩΒΟΣ

Διότι ἐκεῖ καὶν θὰ ἠδυνάμην ἐπὶ τέλους, λαβῶν Ἀραβία, νὰ μάθω πῶς συλλαμβάνεται ὁ ἀληθὴς ἔρωσ.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Τότε σὰς συγχαίρω, ἀφοῦ εἴσθε ἀκόμη ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀληθοῦς. Ἦδυνάμην προσέτι νὰ σὰς εἶπω ἕως: «εὐχαριστῶ;»

ΙΑΚΩΒΟΣ

Εἶσαι πάντοτε πικρὰ, Ἀμάλθεια. Γνωρίζεις πόσον σὲ ἠγάπησα· διατί τόσον εἶρων εἰπέτε;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ὅπωςδὴποτε ἀναγνώσατε τὸν Ὀθέλλον, ἀντὶ τοῦ εἰς Ἀραβίαν ταξιδίου σας· ἐκεῖ θὰ εὔρετε Ἀραβία ἄλλον, νὰ σὰς μάθῃ καλλίτερον ὅ,τι ζητεῖτε.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἀμάλθεια!.. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ Ὀθέλλος καὶ χωρὶς νὰ ὑβρίζηται ἐθανάτονον!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Μὴ δὰ τόσον τραγικός! — Ἐθανάτονε διότι ἠγάπα ἀληθῶς, ὁ ταλαίπωρος.

(Πλησιάζουσα προσηνῶς)

Ἦδη πλέον, πιστεύω, θὰ ἀναβάλετε τὸ ταξιδιόν σας. Ἐχετε τὸν Ὀθέλλον. Μείνετε ἐν Ἀθήναις· πλησίον μας.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Ὅμιλε με ἐνικῶς. Ἄφες αὐτὸ τὸ σεῖς, σὲ εἶπα πολλάκις. Ὅταν μὲ ὀμιλῆς οὕτω, νομίζω ὅτι διὰ τοῦ στόματός σου πνέει βορρᾶς παγερός καὶ ριγῶ.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Καὶ ἂν σοὶ ὀμιλοῦν ἐνικῶς;

ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἐ' ἀπεπνέετο τῶν χειλέων σου ὁ μελιχρότερος Ζέφυρος.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Πέτος λοιπὸν ἄνεμος σὲ ὤθησεν ἕως ἐδῶ, Ἰάκωβε;

ΙΑΚΩΒΟΣ

Οὗτος, ὁ τῶν ἐρώτων.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Πόσον εἶσαι ἐλαφρὸς, ἀγόμενος ὑπὸ ἀνέμων... .

(Δίδουσα αὐτῇ κάθισμα)

Κάθησον· θὰ πέσης.

ΙΑΚΩΒΟΣ καθήμενος

Ἐν καιρῷ καὶ δικαίως· διότι ἐνώπιόν σου σαλεύομαι ὡς ἐπάνω τρικυμίας.—Πίστευσόν με ὁμῶς· πῶς θὰ ἐλησμόνουν τὰ ὄμματά αὐτά, τὸ μέτωπον τῆς βασιλείσσης μου, τὴν κόμην τοῦ ἀγγέλου μου, τὰ ῥοδινὰ σου χεῖλη, καὶ τοι ὡς τὰ αἵματωμένα χεῖλη τίγριδος;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Μετὰ ἡμέρας λήθης τρεῖς! Ἐῶλος ἢ ποίησις.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Ὅταν ἡ ποίησις λέγῃ ἀλήθειαν, οὐδέποτε καθίσταται ἔωλος ὡς ὁ Ὀμηρος. Ἀλλ' ἐγὼ λέγων ὅσα σοὶ λέγω εἶμι ἀληθέστερος

ἐκείνου, διότι σὲ βλέπω καὶ φωτογραφῶ δι' ὄλων μου τῶν ὀφθαλμῶν, ἐνῶ ἐκεῖνος ἦτο τυφλὸς καὶ μόνον ἀνεμιμνήσκετο.— Καὶ ἐπειδὴ μοὶ λέγεις περὶ ποιήσεως ἐώλου, σοὶ φέρω ἔργον τοῦ πατρὸς μου, νωπὸν ἀκόμη καὶ ἀκόμη θερμὸν, μεθ' ὅλην τὴν πάροδον τασούτων χρόνων· διότι ἦτο ἀληθές.

Ἐξάγει τὸ χειρόγραφον.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Εἶνε ἀνέχδοτον;

ΙΑΚΩΒΟΣ

Ναί.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Καὶ καλεῖται;

ΙΑΚΩΒΟΣ

«Ἀρασία.»

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Δηλαδή;

ΙΑΚΩΒΟΣ πενθίμως

Ναί· ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος πατήρ μου ὄσων γυναικῶν ἀληθῶς ἠράσθη, οὐδέποτε εἶπέ τι εἰς αὐτάς!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Φεῦ!.. Ὁμοιάζει λοιπὸν κατὰ τοῦτο τοῦ πατρὸς του ὁ Ἰάκωβος;

ΙΑΚΩΒΟΣ

Παίζεις πάντοτε καὶ ὁ χρόνος παρέρχεται... Φοβοῦ ἐν τούτοις τὸν χρόνον, Ἀμάλθεια! Ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος πατήρ μου φαίνεται ὅτι ἠγάπα καλλίστην τινὰ κόρην ἥτις, ἀν μὴ ἀπατώμαι, ἐκαλεῖτο... Ἡεργένεια. Οἱμοι· εἶδα χθὲς αὐτὴν ἐξερχομένην τινὸς ἐκκλησίας· τὸ κάλλος, ἡ γλυκύτης, ἡ χάρις, ἡ ἀνθηρότης, ὅλα ἐσθέσθησαν, ἀντὶ δὲ τῆς πάλαι ποτὲ ὠραίας καὶ γοήτιδος ἴσως μορφῆς, εἶδα ἐγὼ φερόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὸ ἔαρ τοῦ γῆρατος, ὡσανεὶ ὁ εἶρων χρόνος ἀπέσθεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός της τὰ ἀρχικὰ γράμματα, ὡς εἰς παλαιὰς ἐπιγραφὰς μαρμάρων, ἔμεινε δὲ ἐπ' αὐτῆς μόνη ἡ λέξις—γένε:α.— Φοβοῦ τὸν χρόνον, Ἀμάλθεια!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Τὰ ὀσῆα τοῦ πατρὸς σου θὰ σκιρτήσωσι πρὸς τὴν ὕβριν ταύτην ἀπὸ χαρὰν...

ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἴσως.— Ἀλλ' ἡ Ἀμάλθεια οὐδαμῶς φοβεῖται τὸν χρόνον; Ὡ, ναί· διότι καὶ ἂν ὄλος αἰὼν στρατεύσῃ ἐναντίον σου πάλιν θὰ μείνῃς—θεῖα!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ εὐσταθῆς

Ἄν ὅ,τι λέγεις, ἦνε κολακεία, εἶσαι μικρὸς πολὺ καὶ βέβηλος, Ἰάκωβε· ἀλλ' ἂν ἦνε καὶ ἐλικρινὴς εὐχὴ, σὲ εὐχαριστῶ. Πίστευε ὅμως ὅτι, ἐὰν ὠραίας καὶ ἀγαθῆς καρδίας, παρίσταται τόσον συνήθως ὁ νεκρὸς μειδιῶν, γλυκὺς καὶ οὐράνιος, πολλῶ μᾶλλον πίστευσον, ὅπως πιστεύω ἐγὼ, ὅτι τῆς ἐναρέτου καὶ γλυκαίας κόρης τὸ γῆρας εἶνε ἐπίσης ὠραῖον, φωτεινὸν καὶ ἐράσμιον, ὅπως τὸ γῆρας τῆς μητρὸς σου σήμερον, Ἰάκωβε.

ΙΑΚΩΒΟΣ καθ' ἑαυτὸν

Ὁ σίδηρος ἤρχισε νὰ πυροῦται.—Εἶνε ἐλπίς!..

(Τῆ Ἀμαλθεία)

Ὅπως δὴ ποτε ἀνέβημεν πολὺ ὑψηλὰ, Ἀμάλθεια· Αἱ θεωρίαι σου αὐταὶ περὶ ἀρετῆς πάντοτε καὶ σωφροσύνης, βυθίζονται πολὺ εἰς τὸ ἄπειρον καὶ χάνονται, ἄνευ καρποῦ δι' ἐμὲ, ὡς ἡ βαθέως σπαρεῖσα κριθή.

(Μειδιῶν)

Μοὶ ἀναμιμνήσκεις τὴν μεγάλην ἐβδομάδα, ἐνῶ ἔχομεν περὶ ἡμᾶς Ἀπόκρως.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ λαμβάνουσα ἐκ τῶν χειρῶν του τὸ χειρόγραφον

Δός με νὰ ἀναγνώσω λοιπὸν τὸ ποίημα.

(Πλησιάζει εἰς τὸ φῶς. Ἀναγινώσκει)

Ὡ, ἄρες με νὰ σιωπῶ!.. Τί δύναται νὰ εἴπῃ Ποία ἐντός μου πλήμμυρα λαυθάνει αἰσθημάτων, Ποῖον ἐρώτων πῦρ γλυκὺ τὰ στήθη μου σπαράττον, Ποία γοῆτις λύπη;

Οὐδὲ μ' ἀρκεῖ ἡ κόμη σου, τὸ χεῖλός σου ἀκόμα.. Ποσάκις εἰς τοὺς κόλπους μου ἐνῶ σὲ περιπτύσσω, Νὰ σ' ἀνεγείρω μ' ἔρχεται καὶ γίγας νὰ σὲ κλείω! Εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα!

Κ' ἐνφ' πλησίον σου στιγμάς διέρχομαι ἀγγέλων,
Ὁ κόσμος βλέπω πῶς περᾶ, πῶς ἡ νεότης λήγει,
Καὶ ὡς παιδίου δειλιά καὶ ὁ λυγμός μὲ πνίγει
Ἐτάζοντα τὸ μέλλον.

Ὡ, πιστευσόν με· ἄλλοτε τοῦ στήθους σου ἐπάνω,
Ἐντὸς τῶν βραχιόνων σου, μεθ' ὅλης τῆς ἀγκάλης,
Ἐνφ' μὲ θλίψεις σπαίροντα καὶ ὅλη ἔρωσ πάλλεις—
Ποῦ νὰ ἀποθάνω!..

ΙΑΚΩΒΟΣ ἐκ τοῦ ἀνακλίντρου

Πόσον εἶνε ἀληθές!
(Ἀνεγειρόμενος, καθ' ἑαυτὸν)
Καιρός!..

ΑΜΑΛΘΕΙΑ ἀναγινώσκουσα

Ὅταν μὲ βλέπη: κάποτε μετὰ μορφῆς πενθίμου
Νὰ κλίνω εἰς τὸν ὠμόν σου χωρὶς φωνὴν ἢ ὄρασον,
(Ὁ Ἰάκωβος: ἔλθὼν ἐλαφρὸς κλίνει ἐπὶ τοῦ
ὠμοῦ τῆς.)

Μὴ ἀπορῆς: σὲ ἀγαπῶ καὶ ἂν μ' ἠγάπησ τόσον
Θὰ ἔκλαιες μαζί μου!

ΙΑΚΩΒΟΣ φιλῶν αὐτῆς τὴν παρεῖαν

Μὴ ἀπορῆς: σὲ ἀγαπῶ καὶ ἂν μ' ἠγάπησ τόσον
Καὶ σὺ θὰ μὲ ἐφίλεις!

(Ἡ Ἀμάλθεια βάλλει φωνὴν καὶ τινασσεται μακρὰν)

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἰάκωβε, οὐδὲν σέβουσαι· οὔτε τὴν μνήμην
τοῦ πατρὸς σου!

ΙΑΚΩΒΟΣ

Συγγνώμην, Ἀμάλθεια! Ἐνόμισα ὅτι
τοὺς τελευταίους στίχους ἀπέτεινες πρὸς
ἐμέ!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ ἀπομάσσουσα ἐν δάκρυ

Ἐπρεπε νὰ τιμωρηθῶ· παρεῖδα τὸ ὄνομα
τοῦ ποιήματος, καὶ ἐλησμόνησα ὅτι τοιαῦτα
ἔργα ἀναγινώσκονται ἐνδομύχως οὐδ' ἀπο-
τείνονται εἰς καρδίας κενάς.

ΙΑΚΩΒΟΣ καθ' ἑαυτὸν

Φοβοῦμαι ὅτι κατέστρεψα τὸ πᾶν!
(Τῇ Ἀμάλθειᾳ)

Σὲ ἠδίκησα; Καὶ ὅμως ἡ εἰλικρινεστέρη
ἠχὸ τῆς καρδίας μου ἦτο τὸ φίλημα ἐκεῖνο.
—Εἶσαι λοιπὸν αἰωνίως χιὼν τῶν Ἀλπεων,
χιὼν λουομένη εἰς ὄλοντὸν ἥλιον τοῦ ἔαρος,
ὡς σὺ τῆς νεότητος, καὶ ἐν τούτοις ἐκεῖ
διαρκῆς καὶ ἄτηκτος;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Εἶσαι παιδίον. Ὅ,τι ὅμως φοβοῦμαι εἶνε
μὴ ἐν ταυτῷ ἐγήρασες. — Ἄς ἀφήσωμεν,
λησμονήσωμεν αὐτά. Θὰ ἔλθῃς αὔριον εἰς
τὸν χορὸν;

ΙΑΚΩΒΟΣ

Ποῦ;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἐδῶ.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἐδῶ; Αἰδεῖς χορὸν;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ναί.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Σὺ, σὺ, χορὸν; Ὡ, εἶσαι ἄγγελος! Αἰδεῖς
αὔριον ἐδῶ χορὸν;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ναί, χάριν σου. Θὰ σὲ προσεκάλουν αἰ-
φνηδίως, διὰ τοιαύτης ἀφορμῆς, ἀφοῦ τρεῖς
ἡμέρας οὐδ' ἐφάνης κἄν.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Οὐδ' ἐφάνην! Ἐγείς δίκαιον συγγνώμην!
Τίς ὅμως πταίει, Ἀμάλθεια; Σὺ μὲ ἀπω-
θεῖς. Ἐάν ἐπιμείνω φλογερὸς πάσας τὰς
ἡμέρας νὰ σὲ βλέπω, θὰ ἐγινόμην τέφρα πρὸ
παλλοῦ... Αἰδεῖς λοιπὸν χορὸν; Ζήτηῶ ὁ
χορὸς!

(Ἀνεγειρόμενος.)

Ὡ, δός με τὰ χεῖλη σου!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ ἀποσυρομένη

Τὰ χεῖλη μου! Εἶνε τὸ πτωχότερον καὶ
ἀθλιότερον τῶν ἀγαθῶν ὅσα ὁ Θεὸς μοι
ἐδωρήσατο, ἀφοῦ οὐδαμῶς μέχρι τοῦδε κα-
τώρθωσαν νὰ πείσωσι τὸν Ἰάκωβον... Ἀλ-
λως τὰ χεῖλη εἶνε τρίχαπτα τῆς μορφῆς,
κόσμοι, κροσσοί· ζητεῖς αἰωνίως τοὺς κροσ-
σοὺς, χωρὶς τὴν ἐσθῆτα!

ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἀπεχθάνομαι τὰς ἐσθῆτας... τοῦ κοι-
τῶνος· εἶνε ἐνδυμα τῶν συζύγων. Ἄλλως
προτιμῶ πολλάκις ἐν φύλλον ἀντὶ τοῦ ὅλου
ἔνθους.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

ὦ φίλε μου ἄμικ ἐν φύλλον ἀφαιρεθῆ, τάχιστα τὸ ὅλον ἄνθος φυλλορροεῖ καὶ σβύννεται! Ἐπειτα τὸ αἰσθημά σου τοῦτο εἶνε οἰκτρὸν αἰσθημα τῶν γερόντων: φέρουσι τὸ ὑγρὸν εἰς τὰ χεῖλη, ἐγγίζουσι μόλις αὐτὸ, εἶτα ἀπαρρίπτουσι αὐτὸ ὁμοῦ καὶ τὸ κύπελλον. — Εἶσαι νέος, Ἰάκωβε;

ΙΑΚΩΒΟΣ

Πλήρης αἰσθημάτων καὶ ἐνθουσιασμοῦ. — Σὺ ὅμως, Ἀμαλθεῖα, ὁμολόγησον ὅτι ἐγήρασες καὶ ἐψυχράνθης. Ἡ νεότης εἶνε ἐνθουσιασμός· σὺ ὅμως μελετᾷς τὰ πράγματα ὡς φιλόσοφος καὶ βραδυπορεῖς ὡς ἐκατοντοῦτης. Ἄντι καρδίας, ἔχεις διαβήτην. Διαλύεις τὰ αἰσθήματα, χιονώδεις καὶ διαπρεπεῖς χιτώνας, ἵνα ἴδῃς ἂν τρώντι ἐνέχουσι λινόν. Ὁ ἀληθὴς ἔρωσ ὁμοιάζει τὴν χρυσαλλίδα: πετᾷ ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος, ἀπὸ νεότητος εἰς νεότητα, πλέει εἰς τὴν εὐοσμον αὐραν, πιστεύεται εἰς τὸ κυανοῦν χρώμα τοῦ οὐρανοῦ, ὡς εἰς τὴν εὐέλπιδα ἡμέραν τῆς αὐρίου, οὐδ' ἐσκέφθη ποτὲ νὰ μεταβληθῆ εἰς μύρμηκα σωρεύοντα εἰς ὀπήν τινα ὑπονοίας, κρίσεις, φόβους, σπουδᾶς, ὄπλα, προβλήματα!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Θαυμάσια! — Σὲ εἶπα πολλάκις: ἐχειραγωγήθην ἐν αὐτῷ τῷ κόσμῳ ἀπὸ τρυφερᾶς ἡλικίας μόνη, ἄνευ πατρικῆς προστασίας, διεπλάσθην δὲ συνεπῶς τελεία δημοκρατίας. Πιστεύω καὶ ἀφίεμαι εἰς ἐαυτὴν καὶ μόνην, οὐδ' ἀφιερῶ τὴν τύχην μου εἰς τὴν ἰσχὺν ἢ τὴν βούλησιν ἄλλου. Εἶμαι βασιλῆς, διότι εἶμαι κόρη, διότι εἶμαι ἐλευθέρη, διότι ἔχω χεῖρας, δηλονότι πτέρυγας· δύναμαι νὰ γείνω ἢ ὁμότιμος σύντροφος ἐνὸς φιλότατου προσώπου, ἀλλ' ὄχι ποτὲ ἢ τυφλὴ ἐρωμένη τινός, δηλονότι ἢ οἰκτρὰ δούλη ἐνὸς ἀνακτος ἢ τυράννου. — Μὲ ἀγαπᾷς, μὲ ἀγαπᾷς!.. Μὲ πόσῃ ἐν τούτοις χάριν εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἡδύτητα μὲ ὠθεῖς, θέλεις νὰ μὲ ὠθήσῃς, εἰς τὴν μυρδέσσαν αὐραν, εἰς τὰ διανθῆ ὄνειρα τοῦ ἔρωτος, εἰς τὸ κυανοῦν χρώμα τῆς αὐρίου, δηλονότι εἰς τὴν ἄβυσσον! «Ἐλθέ νὰ σὲ φιλήσω· μὴ μελετᾷς ὡς φιλόσοφος· ὁ ἔρωσ εἶνε λήθη»

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β΄.]

μὴ κρεουργῆς τὰ αἰσθήματα· ἄφες τὴν φρόνησιν τοῦ μύρμηκος...» Ἐὰν εἰλικρινῶς μὲ ἠγάπας, θὰ μοὶ ἔλεγες ποτὲ αὐτά; Ἐὰν εἰς τὴν σήμερον καλὴν σου φίλην καὶ ἀγνὴν ἐρωμένην, βλέπῃς ἀληθῶς τὴν μέλλουσαν κυρίαν τοῦ οἴκου σου καὶ τὴν τιμὴν τῆς ζωῆς σου, θὰ τῆ παρίστας οὕτω μέθην τὸν βίον, ἄρωμα ἄνθους τὸ φίλημα, κάλλος σεμνὸν τὴν αἰσχύνην, λήθη τὸ καθήκον, γῆρας τὴν φρόνησιν, οὐρανόθεν ἡδονὴν τὸ ὄνειδος; Ὅχι, ὄχι. Ὅθεν μήποτε μὲ εἶπες τοῦ λοιποῦ ὅτι μὲ ἀγαπᾷς. Ὁ ἀληθὴς ἔρωσ ἐν ἔχει ὄνειρον: τὸν γάμον, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων· παντὸς ἄλλου ἔρωτος ἢ παστᾶς εἶνε ἡ ὁδός... Νήπιοι· θέλετε τὴν ἐρωμένην σας θερμὴν, τολμηρὰν, ἀναιδῆ, ἀφρονα· εἶτα δὲ ἀπαιτεῖτε αὐτὴν, γενομένην αἰφνης σύζυγον, ἀπαιτεῖτε, οὐστηρὰν, πιστὴν, σώφρονα, τιμίαν, ἐνάρετον!..

ΙΑΚΩΒΟΣ

ὦ, ναί· καὶ ἰδοὺ διατὶ ζητῶ μόνον ἐρωμένην, χωρὶς νὰ ζητήσω ποτὲ σύζυγον.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ σύννοος

Ἀληθῶς τοιαῦτα ἐν πεποιθήσει φρονεῖς;

ΙΑΚΩΒΟΣ ζητῶν διεκφυγὴν

Ὅχι, φίλη μου· ἀλλ' ἐν παραδείγματι, αἰφνης, αὐτὸ τὸ ὄνομά σου... «Ἀμαλθεῖα!..» — Ἰησαυρὸς ἀπολαύσεων δι' ἓνα ἔραστήν, τρώμος δι' ἓνα σύζυγον...

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Δηλαδή;

ΙΑΚΩΒΟΣ

Δηλαδή, — πῶς νὰ σὲ εἶπω! — τὸ κέρασ τῆς Ἀμαλθείας ἤμιστα συμφωνεῖ μὲ τὰ ἐν τῷ μέλλοντι ἀνδρικὰ ὄνειρά μου... Μὴ ὀργισθῆς, ἰδοὺ ἡ ἁμαρτία μου: Θέλω νὰ κοινωνῶ, ὡς ἐν ἑτερορρυθμῷ ἑταιρίᾳ, τῶν Ἰησαυρῶν τῆς Ἀμαλθείας, χωρὶς τὸ ἐμβληματῆς νὰ καταστῆ ποτὲ οἰκόσημον τῆς οἰκογενείας μου.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ ἐν κρατούμενῃ ὀργῇ

Ἐχει καλῶς, Ἰάκωβε. Ἐγὼ ὅμως δύο ἁμαρτίας καὶ ἐγώ: ὡς χριστιανὴ λατρεύω τὴν ἀλήθειαν ὡς δημοκρατίας, τὴν ἐλευθερίαν. Σὲ λέγω λοιπὸν, ἐλευθέρως καὶ εἰλι-

κρινῶς, ὅτι: εἶσαι αἰσχρὸς, ἄνευ
ἐλπίδος βελτιώσεως!

ΙΑΚΩΒΟΣ ἀναπηδῶν

Ἄνευ ἐλπίδος βελτιώσεως! Εἶσαι θη-
ριώδης! Μοὶ ἔκλεισες πᾶσαν ὑπὲρ τοῦ μέλ-
λοντος δίοδον, πᾶσαν πίστιν εἰς τὴν αὔριον,
πᾶσαν ἐλπίδος θύραν!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ χωρήσασα εἰς τὸ βάθος

Ἄπατᾶσαι ἀνοίγω αὐτήν.
(Ἄνοίγει τὴν θύραν.)

ΙΑΚΩΒΟΣ ἐμβρόντητος καὶ θείλων νὰ μειδιάσῃ

Εἶναι πεποίθησίς σου, ἀληθῶς;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ναί.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Διὰ πολλῶν ἐλαφροτέρων ὕβριν, ἐμετρή-
σατε τρεῖς ἀπουσίας μου. Θέλετε ἀληθῶς νὰ
φύγω;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ναί. Εἶναι καιρὸς νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν
Ἀραβίαν.

ΙΑΚΩΒΟΣ λαβῶν τὸν πῖλον τοῦ καὶ ἀναχωρῶν

Περιττόν εὔρον τὴν ὕριναν ἐν Ἀθήναις.
(Φεύγει.—Ἡ Ἀμάλθεια κλείει τὴν θύραν.)

ΑΜΑΛΘΕΙΑ ἐκρηγνυμένη εἰς δάκρυα

Καὶ ἐν τούτοις πόσον ἠγάπησα αὐτόν,
μάρτυς μου ὁ Θεός!..

(Μετὰ μικρὸν, στραφεῖσα πρὸς τὴν θύραν)

Μὴ ἀπορῆς: σὲ ἀγαπῶ καὶ ἂν μ' ἠγάπας τόσον,
Θά ἐκλαιες μαζί μου!..

(Φέρει τὸ βινόμακτρον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνῶ τὸ
κατάβλημα πίπτει.)

~~~~~

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ὁ ἄγγελος.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Λίθουσα τῆς Ἀμαλθείας, γυμνὴ καὶ διὰ κλάδων
περὶ τὰς θύρας ἠὺρρητισμένη· ἐπὶ τῶν τοίχων
φαίνονται τέσσαρες κηροστάται. Ἐπὶ τραπε-
ζίου, ἐνώπιον κατόπτρου, καίουσι δύο μόνον
κηρία. Μετὰ πολλῆς ἐνέδουμένη χάριτος καὶ
ἀφελείας, ἴσταται ἐν τῇ μέσῃ τῆς αἰθούσης σάν-
νους καὶ οἰοεὶ ἀγωνιώσασα ἡ

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐφάνην πολὺ τολμη-
ρά... Ἐπρεπε νὰ δώσω τὰ ἡμίση, ἔπρεπε
νὰ σκερθῶ πλειότερον, ἔπρεπε τέλος νὰ μὴ
σπεύσω ὅπως ἔσπευσα! Ἄλλ' ἐκείνη ἡ θέσις
των, ἐκείνη ἡ θέσις των; Θεέ μου!.. Ὅ, τι
ἐγένετο, ἐγένετο ἄλλ' ἤδη; Πῶς νὰ δοθῇ
ὁ χορὸς, πῶς νὰ τὰς ἴδω κατὰ πρόσωπον,
τί νὰ ταῖς εἶπω, πῶς τὸ πρᾶγμα νὰ οἰκο-
νομηθῇ; Καὶ ἡ ὥρα πλησιάζει, ἐντὺς ὀλί-
γου ἔρχονται... Γελῶ καὶ τρέμω. Ἄ, ἦτο
σφάλμα μου φοβερόν! Ἡδυνάμην νὰ κενώ-
σω ὑπὲρ αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμούς μου,—εἰς
δάκρυα,—ἀλλ' ἔχι καὶ τὸ βαλάντιον!..

[Βηματίζει βραδέως μετὸν δάκτυλον
εἰς τὰ χεῖλη. Μετὰ μικρὸν]

Εἶνε ἀληθῶς νόστιμον... Καὶ μόνη ἡ ἰδέα
μὲ φονεύει: ἄρα γε θὰ μὲ πιστεύσωσιν!
Ἀλλὰ καὶ ἂν μὲ πιστεύσωσι, πῶς διέθεσα,
θὰ εἰπωσικαὶ δικαίως, ζένα χρήματα; Ἀφοῦ
ἀνέλαθον τὴν εὐθύνην καὶ ταῖς ἔδωκα τὸν
λόγον μου περὶ χοροῦ, ἐκάλεσαν δ' ἐκείναι
τοὺς συγγενεῖς ἢ φίλους των, πῶς τὰς ἀ-
πατῶ, πῶς καθιστῶ αὐτάς γελοίας καὶ ἐμὲ
παράφρονα; Ἄ, ἔπταισα, ἔπταισα πολὺ!
Μὲ συγχωρεῖ ἴσως ὁ θεός, ἀλλ' ἐκείναι θὰ
μὲ συγχωρήσωσιν;—Καὶ τώρα πῶς νὰ χο-
ρεύσωμεν; Ἐστω ἄνευ φαγητῶν ἀλλ' ἄνευ
μουσικῆς;

[Κρούεται ἡ θύρα.]

Ἦλθαν! Τετέλεσται.—Μ' ἔρχονται ὁμοῦ
κεραυοὶ καὶ γέλωτες.

Ἄνοίγει τὴν θύραν.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ἄμάλθεια. Εἰσέρχεται μετημφισμένη ὡς χωρική τυρολλίς ἢ

ΧΡΥΣΙΛΛΑ

Ἐδῶ εἶμαι!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἄ, Χρῦσιλλα, σὺ; Θαυμασία!

ΧΡΥΣΙΛΛΑ

Ἦλθα μίαν στιγμὴν νὰ μὲ ἴδῃς καὶ ἂν στεροῦμαι τι νὰ ἐπανέλθω καὶ διορθωθῶ ἢ μὲ δώσης σὺ. Δι' αὐτὸ ἦλθα πρὸ πάσης ἄλλης. Εἶσαι μόνη, εὐτυχῶς. Θὰ διασκεδάσωμεν ἀπόψε περίφημα. Ἐχω μίαν ὄρεξιν, μίαν ὄρεξιν, — εἶμαι νὰ τρελλαίνωμαι! Θὰ χορεύσωμεν μέχρι πρωίας, αἰ; — Πῶς λοιπὸν σοὶ φαίνομαι; Εἶμαι ὠραία; Σοὶ ἀρέσω; Λεῖπει τι; Στρέφεται σκιρτῶσα περὶ ἐαυτήν.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Εἶσαι χαριστάτη! Βασιλῆς, ἔχει χωρική. Χαίρω πρὸ παντὸς ὅτι σὲ βλέπω πρώτην. Μείνε ἐδῶ εἶσαι τελεία. Ἐχω νὰ σοὶ εἶπω πολλά.

ΧΡΥΣΙΛΛΑ

Θὰ ἐφόρουں φορέματα ἀλθανικά μ' ἐδῶκαν τοιαῦτα θαυμάσια ἀληθῶς, ἀλλ' ἀποστρέφομαι τὸ ὄνομα: Ἄ λ θ α ν ἰ τ ι σ σ α. Καλλίτερον τυρολλίς.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Καλλίτερον.

ΧΡΥΣΙΛΛΑ

Λοιπὸν πρώτη εἶμαι ἐγώ; Εἶσαι βεβαία, οὐδὲν μοι λεῖπει; Ἄς μείνω τότε ὁ Ἄλέκος θὰ ἔλθῃ ἀργότερα μὲ ἀφῆκεν εἰς τὴν θύραν. Σὺ εἶσαι ἐτοίμη, Ἀμάλθεια; Ἐχεις ἐτοίμα ὄλα, ὄλα;

(Βλέπουσα περὶ ἐαυτήν)

Μὲ φαίνεται ἔμῳς ἀνέτοιμος ἢ αἰθουσα πέρα πολὺ σκοτεινὴ. Πότε θὰ ἔλθῃ, ἦλθεν ἢ μουσική;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ μειδιῶσα.

Θὰ ἔλθῃ.

ΧΡΥΣΙΛΛΑ

Πότε λοιπὸν; Ἡ ὠρα ἐγγίζει. — Εἶδο-

ποίησες τὸν κύριον Ἰάκωβον; Θὰ ἔλθῃ; Βεβαίως!..

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἄχι. Εἶνε ἀσθενής, ὑποθέτω...

ΧΡΥΣΙΛΛΑ

Ἄ, κρίμα! — Εἶνε πολὺ;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἄγνοῶ. Γνωρίζω μόνον ὅτι ἤρνήθη.

ΧΡΥΣΙΛΛΑ

Ἄ, κρίμα! Ἐπρεπε νὰ ἦτο. Εἶνε ἄγγελος τόσον ὠραῖος! — Πτωχὴ Ἀμάλθεια! ὦ, θὰ ἔλθῃ εἶμαι βεβαία. — Ἡ μουσικὴ ἔμῳς ἔπρεπε ἤδη νὰ ἦτο ἐδῶ.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἡ μουσική!.. Χρῦσιλλα, σὲ ἀγαπῶ πόσον σὲ ἀγαπῶ γνωρίζεις. Ἴσως ἢ ἔλευσίς σου πρώτης εἶνε ὑπὲρ ἐμοῦ. Πρέπει καὶ τολμῶ εἰς σὲ νὰ εἶπω ὄλα, ὅ,τι μοὶ συνέβη, ἂν καὶ διστάζω ἀκόμη καὶ ἀπορῶ πῶς ν' ἀρχίσω... Καὶ συνάμα γελῶ!

Γελᾷ.

ΧΡΥΣΙΛΛΑ

Συνέβη τι; Τί; Ἄχι κακὸν, Ἀμάλθεια!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Οὔτε καλὸν ἔσως, Χρῦσιλλα. — Ἄκουσον λοιπὸν καὶ μὴ με ραπίσης, ἂν δύνασαι. Ἀπὸ πρωίας μετέβην καὶ ἐζήτησα τὴν οἰκίαν τοῦ μουσικοῦ Ῥαφαήλ ὅπου ἦτο ἔλλοτε, ἀλλ' εἰς μάτην ἔμαθον ἔμῳς ὅτι κατῴκει εἰς τινὰ γωνίαν κατὰ τὸ Γεράνιον καὶ ἠναγκάσθην νὰ μεταβῶ ἐκεῖ μετὰ μεσημβρίαν, μόλις κατορθώσασα νὰ ἐνοικιάσω πρότερον κηροστάτας τινὰς οὓς βλέπετε εἰς τοὺς τοίχους, νὰ διευθετήσω δὲ καὶ τὴν αἰθουσαν ἐδῶ ἐλίγον ὡς καὶ τὰ δύο δωμάτια. Ἐλαβον τὸ θυλάκιόν μου μὲ ὄλα τὰ χρήματα καὶ διηυθύνθη ἐκεῖ.

ΧΡΥΣΙΛΛΑ

Θὰ ἔχασες αὐτὰ καθ' ὁδὸν, στοιχηματίζω! Ἄν συνέβη, θὰ ἦνε ἀστειότατον!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἄχι. Μετέβην, ἠρώτησα ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ τέλος εὔρον ποῦ ἐκάθητο ὁ ἄθλιος Ῥαφαήλ εἰς εὐρείαν τινὰ καὶ παλαιὰν οἰκίαν.

Ἀνέβαινον τὴν κλίμακα, ὅτε ἐκ τινος πλαγίας θύρας, ἤκουσα τόνους μουσικῆς καὶ ἐπίσθη ὅτι τέλος αἱ ἁμαρτίαι μου ἐτελείωσαν. Κροτῶ τὴν θύραν· ἀλλ' εἰς μάτην. Κροτῶ καὶ πάλιν ὅτε ἡ θύρα ἀνοίγεται βιαίως καὶ ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν μου κενὸν δωμάτιον καὶ χάριεν παιδίον. «Ἐδῶ εἶνε, τῷ λέγω, ὁ πατήρ σου;» «Ποῖον ζητεῖτε;» Μὲ λέγει. «Τὸν Ῥαφαήλ.» «Τὸν Ῥαφαήλ!...» Εἶπε σκεπτόμενον. «Ποῖον Ῥαφαήλ; Εἰσέλθετε, κυρία, ἀλλὰ νομίζω...» Εἶχον μόλις εἰσέλθῃ ἐν τῷ δωματίῳ, ὅτε ἀνοίγεται ἄλλη θύρα καὶ ἰδοὺ νέος τις φέρων αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἀστραπὴν εἰς τὸ ὄμμα. «Κυρία μου!...» «Κύριε, τῷ εἶπον, ἐδῶ κατοικεῖ ὁ Κ. Ῥαφαήλ;» «Ἀπατάσθε, κυρία, μὲ λέγει· καλοῦμαι Φαίδων καὶ κατοικῶ ἐδῶ πλησίον.» «Συγγνώμην, κύριε, τῷ λέγω. Ζητῶ τὸν μουσουργὸν Ῥαφαήλ.» «Ῥαφαήλ!.. Δικαίως· τοιοῦτον κάλλος πρὸς τὸν καλλιτέχνην ἐκείνον ἔπρεπε νὰ ἐνεφανίζετο ὡς ἰδανικὸν καὶ μετ' αὐτοῦ νὰ εἴχετε κίθαρίας σχέσεις...» Εἶπε γελῶν μόλις καὶ ἰδοὺ παρουσιάζονται ἐξ ἐπτὰ νέοι μὲ αὐλοὺς καὶ κιθάρας καὶ βιολία εἰς τὰς χεῖρας. — Ὡ, ἐὰν εἶχον ἓνα ἀδελφόν, ἔστω μικρὸν, συνοδεύοντά με, θὰ μὲ ἔλεγον ὅσα μὲ εἶπαν, Χρῦσιλλα; Ἦσαν ὅλοι τρεῖς αἰετοί.

ΧΡΥΣΙΛΛΑ

Δηλαδή νέοι. — Τέλος;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Σχηματίζουσιν περὶ ἐμὲ ἄλυσιν, ἠλαρύνονται, μ' ἐρωτῶσι, λαλοῦσι, κλείεται αἴφνης ὀπισθὲν μου ἡ θύρα...

ΧΡΥΣΙΛΛΑ

Θαυμάσιον!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἄλλ' ἐν τῇ φοβερᾷ μου τότε ἀγωνίᾳ, ἡ θύρα ἠνοίγη πάλιν ὑπὸ τινος αὐτῶν ὅστις καὶ μὲ ὠδήγησε νὰ ζητήσω τὸν πτωχὸν Ῥαφαήλ εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα. Φεύγω καὶ πάλιν φεύγω! Ἀνέβην. Κροτῶ σαθρὰν θύραν καὶ εἰσέρχομαι εἰς σκοτεινὴν αἴθουσαν ὅπου εὕρισκω τὸν ἄθλιον Ῥαφαήλ κείμενον ἀσθενῆ, τὸ τέκνον του ἀσθενὲς ἐπίσης, τὴν γυναῖκά του νεκρὰν, ἔλεεινὴν καὶ περιδρακρῦν.

Γέρων τις, ἴσως ἑκατονταύτης, ἐκάθητο ἐπὶ ἔδρας κλίνων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἀκίνητος καὶ σιωπῶν. Φαντάσου τὴν θέσιν μου! Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου των ὡς ζώντων ὑπερτέρει τοῦ θανάτου τὸ χρομα· τὰ σκεπάσματά των, ἦσαν μεγάλα καὶ ἀηδῆ ῥάκη· ἀγγεῖόν τι θραυσμένον, ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, περιεῖχε στάκτην, ἀλλ' οὐδ' ἓνα σπινθῆρα, ἐνῶ ὁ βορρᾶς, ὡς ἀγέλη λύκων, εἰσῆρχετο διὰ μυρίων βωγμῶν εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτήν... Τῷ ἀπέτεινα λόγους τινὰς γενναϊότητος, τῷ εἶπα διατί ἐζήτησα αὐτόν· μοὶ παρέστησε μετὰ στεναγμῶν τὴν κατάστασίν του, ὅτι πρὸ μηνὸς ἀσθενεῖ, ὅτι στερεῖται τὰ καλλίτερα κέρδη τὰς ἡμέρας αὐτάς, μοὶ ὑπέδειξε τὸ ἀσθενοῦν τέκνον του καὶ μικρὰν ἐκεῖ παιδίσκην ἣτις ἦτο μᾶλλον ὑπηρετίς ἢ κόρη των. Τοὺς ἠτένισα συμπαθῶς.. Αἴφνης εἶδα νὰ πλημμυρήσωσιν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γυναίκός του, μὲ ἤρπασεν ἀπὸ τῆς χειρὸς, μὲ ἔσυρεν εἰς παρακείμενον μαγειρεῖον καὶ δίδουσα ἐλευθερίαν εἰς τοὺς λυγμοὺς καὶ τὰ δάκρυα, «Καὶ ἀγνοεῖ, ὁ δυστυχὴς, ἀκόμη, μὲ εἶπεν, ὅτι σήμερον μᾶς ἔστειλαν τοῦτο ἵνα ἐκκενώσωμεν τὴν οἰκίαν!..» Ἀνέσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου της καὶ εἶδα εἶδος ἀγωγῆς... Ἐμείναμεν σιωπῶσαι. Ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν. «Ἡ πολλὴ ἐργασία μᾶς ἠφάνισεν, εἶπεν ὁ Ῥαφαήλ· εἰργαζόμεθα νυκθήμερον ἐγὼ καὶ ὁ υἱός μου διὰ τίποτε... Καὶ ὁμῶς πόσον ἤθελον νὰ σᾶς διασκεδάσω τὴν ἐσπέραν αὐτήν, ἂν ἠδυνάμην, κυρία Ἀμάθεια!» Ἐσιώπησεν, ἀφείς στεναγμὸν τὸ τέκνον του ἔβηχεν ἀπαύστως. Κατενύγην, Χρῦσιλλα. Ἐσκέρθη ὅτι ὁ κόσμος ὅλος τὰς ἡμέρας αὐτάς εὐθυμεῖ καὶ χαίρει, ἐνῶ ἐκεῖνοι, — ἴσως ἀπέθνησκον τῆς πείνης!

ΧΡΥΣΙΛΛΑ

Οἱ δυστυχεῖς!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ὡ, λησμονοῦσι πολὺ τοὺς πτωχοὺς, φίλη μου, ὅσοι εἰς τὸ ἀβρὸν θάλασπος τῶν αἰθουσῶν, οὐδαμῶς αἰσθάνονται τὰ πάγη τῶν δρόμων καὶ τῶν πεινῶντων τὴν σιωπὴν! Ἐπρεπε νὰ ἦσο ἐκεῖ, Χρῦσιλλα· ἔπρεπε νὰ ἴδης...—

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Αἱ ἀνωτέρω. Εἰσέρχονται θορυβωδῶς ἡ Ναννώ, ἡ Ἡλέκτρα, ἡ Ἀθήδα, ἡ Ἀριάδνη καὶ ἡ Ἰουλία. Μετημφιεσμένοι ἔλαι μὲ ποικίλας νυμφικὰς στολὰς διαφόρων ἔθνων καὶ χρόνων· ὁμοῦ δὲ πλείοτεροι νέοι μὲ ῥάτζα ποικίλων χρωμάτων καὶ προσωπίδας.

NANNΩ

Βάλς, βάλς! Ἄλλὰ, ποῦ εἶνε ἡ μουσική;

ΑΡΙΑΔΝΗ

Καλὲ, ποῦ εἶνε τὰ φῶτα; Ἄκόμεν, Ἀμάλθεια!

ΑΘΑΑ

Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ μουσική;

NANNΩ

Ποῦ εἶνε λοιπὸν; Ἦμεῖς μετέβημεν ἔλαι εἰς τῆς Ἡλέκτρας καὶ ἤλθομεν ἔτοιμα ἔλαι.—Ποῦ εἶνε ὁ χορὸς;

ΙΟΥΛΙΑ

Ἐπρεπε νὰ ἦσαν ἔλαι ἔτοιμα! Ἡ ὥρα εἶνε ἐννάτη.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ποῦ εἶνε ἡ μουσική;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἦσυχάσατε ἀναπνεύσατε μικρὸν... Θὰ ἔλθῃ.

Ὁδηγοῦσα αὐτὰς εἰς ἐν τῶν δωματίων

Ἰδοῦ! ἀφήσατε τὰ ἐπανωφόρια.

Αἱ νέα: εἰσέρχονται, ἀποβάλλουσι τὰ καλύμματά των, διορθοῦνται.—Οἱ νέοι σχηματίζουσι γραμμὴν σιωπηλοί. Πρὸς αὐτοὺς

Κύριοι, ἀφαιρέσατε τὰς προσωπίδας...

NANNΩ

Διότι ἄλλως εἰς τασούτον σκότος καὶ πάλιν θὰ μείνετε ἀγνωστοί. Σὰς βεβαίω!

(Ἰδίᾳ, πρὸς τὴν Ἀμάλθειαν)

Τὸ δεῖπνον εἶνε ἔτοιμον;

(Τρέχει ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ ἐτέρου
δωματίου καὶ βλέπει.)

ΙΟΥΛΙΑ

Ποῦ εἶνε τὸ φῶς!—Βεβαίως μὰς ἔχει κα-
τορθώσῃ παιγνιδίον τι ἡ Ἀμάλθεια!..

NANNΩ ἐπαινεχομένη

Ἄλλὰ μὲ φαίνεται ἄχαρι, διότι οὔτε δεῖ-
πνον οὔτε διάβολος ἠτοιμάσθη.

ΤΟ ΕΡΙΘΕΡΟΝ ΡΑΣΟΝ

Ὅσον διὰ τὸ τελευταῖον, ἔσο βεβαία,
φίλη μου!

ΗΛΕΚΤΡΑ

Τέλος πάντων ὁμίλησον, Ἀμάλθεια! Ποῦ
εἶνε ὁ χορὸς;

ΤΟ ΚΥΑΝΟΙΝ ΡΑΣΟΝ

Ἦρατιος χορὸς!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ μετ' ἀγωνίας μειδιῶσα

Λοιπὸν ἄς ἀρχήσωμεν...

ΑΘΑΑ

Ἄλλὰ ποῦ εἶνε τὰ φῶτα; Ποῦ εἶνε ἡ
μουσική; Πῶς ν' ἀρχήσωμεν;

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ποῦ εἶνε τὰ φῶτα;

NANNΩ

Ποῦ εἶνε ἡ μουσική;

ΑΘΑΑ

Ποῦ εἶνε τὸ δεῖπνον;

ΤΟ ΚΥΑΝΟΙΝ ΡΑΣΟΝ

Ἦρατιος χορὸς!

ΙΟΥΛΙΑ

Ἐπὶ τέλους ποῦ ἤλθομεν;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἦσυχάσατε ὀλίγον! λάβετε καθίσματα...
Γίνονται ἔλαι...

ΑΡΙΑΔΝΗ ἀγριωθεῖσα

Γίνονται; Ποῖα, πότε γίνονται;

ΗΛΕΚΤΡΑ

Καλὲ, σπουδάζουσα ὁμιλεῖς, Ἀμάλθεια,
ἢ παίζομεν; Ὅμιλεῖ λοιπὸν!

ΤΟ ΚΥΑΝΟΙΝ ΡΑΣΟΝ

Ἦρατιος χορὸς!

NANNΩ

Σὸ σιωπᾶς, Χρῦσιλλα! Ἦσο ἐδῶ· εἶσαι
συνένοχος. Τί συνέβη λέγε μὰς!

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Ἄγνοῦ ἀληθῶς καὶ ἐγὼ ἀλλ' ὑποθέτω...—

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἄκουσατέ με· ἰδοὺ φίλαι μου· Σὰς ζητῶ συγγνώμην!

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΡΑΣΟΝ

Ὁραῖος χορὸς!

ΟΛΛΙ πρὸς τὴν Ἀμάλθειαν

Τί θὰ εἶπῃ αὐτό;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Αὐτὸ θὰ εἶπῃ, ὅτι, δηλαδὴ, — δυνάμεθα νὰ χορεύσωμεν ἄνευ μουσικῆς. Ὡς ἐν παραδείγματι: συρτόν.

ΙΟΥΛΙΑ ἀνακαγγάζουσα

Συρτόν; Ἄνευ μουσικῆς;

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΡΑΣΟΝ

Ὁραῖος χορὸς!

Δι' ἄλλαι μένουσιν ὡς ἔννεαί.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ναί· εἶνε χορὸς ἐλληνικώτατος.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Καὶ δημοκρατικώτατος ἕως... Καλὲ, τί εἶνε αὐτά;

ΝΑΝΝΩ

Παρεφρόνησες.

ΑΡΙΑΔΝΗ πρὸς τὴν Ἀμάλθειαν

Ἄρες αὐτά· αὐτὰ λέγονται εἰς τὸν κλήδονα, αὐτὰ εἶνε ἀηδέϊαι!

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΡΑΣΟΝ

Ὁραῖος χορὸς!

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ἀνέλαβες τὴν εὐθύνην, Ἀμάλθεια! Μὴ σιωπᾶς.

ΝΑΝΝΩ

Ἐδῶκες τὸν λόγον σου!

ΑΗΔΑ

Ἐλαβες τὰ χρήματα!

ΙΟΥΛΙΑ

Μὰς κατέστητες γελοῖους εἰς τοὺς κυρίου εἰδῶ!

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΡΑΣΟΝ

Ὁραῖος χορὸς!

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Ὁμίλησον, Ἀμάλθεια... Πρέπει νὰ δημολογηθῇ τὸ πᾶν.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ καθ' ἑαυτὴν

Πῶς νὰ εἶπω!.. Ἐσκοτίσθην... Νὰ δημολογήσω ἅπαντα;

ΝΑΝΝΩ

Ἐπὶ τέλους θὰ ἔλθῃ ἡ μουσικὴ;

ΑΡΙΑΔΝΗ ἀκράτητος

Ἐπὶ τέλους ποῦ εἶνε ὁ ἔρανός μας, κυρία!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ὁφείλω τέλος ν' ἀπαντήσω. Ἄλλοτε θὰ σὰς εἶπω πλειότερα... Σήμερον σὰς λέγω ἄπλως: Μετέβαινον πρὸς τὸν μουσικὸν Ῥαφαήλ καθ' ὁδόν, — τὸ θυλάκιόν μου μεθ' ὄλου τοῦ ἐράνου ἐχάθη... Σὰς ζητῶ συγγνώμην!

Αἱ γυναῖκες ὠχρῶσιν ἐμδράνητοι, αἱ νέοι ῥήγνυνται εἰς καγχασμούς.)

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΡΑΣΟΝ

Ὁραῖος χορὸς!

ΙΟΥΛΙΑ

Πιζίζεις, Ἀμάλθεια...

ΑΗΔΑ φρυάττουσα

Τὸ σχέδιον αὐτὸ εἶνε ὀλίγον, — πῶς ἐχάθη τὸ θυλάκιον;

ΝΑΝΝΩ

Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί εἶνε αὐτά, Ἀμάλθεια!

ΑΡΙΑΔΝΗ

Ἵπεκφυγὰ ἀηδεῖς. — Ἐγὼ φεύγω ἀλλὰ σὰς λέγω ῥητῶς ὅτι αὐτὸ εἶνε αἴσχος!

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ἀκόμῃ διστάζω... Πῶς νὰ πιστεύσῃ τις... Ἐλα λοιπὸν, Ἀμάλθεια, μὴ παίζῃς πλέον!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Εἶνε ἀληθές.

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΡΑΣΟΝ

Ἵραϊός χορός!

Ἄποσπῆ τὴν προσωπίδα του καγγάζων.

ΔΡΙΑΔΩΝΗ

Ἐρυθρίξ, κυρία! ἀλλὰ τὸ ἐρύθημα αὐτὸ εἶνε μακρὰν ἐκείνου τῆς ἀρετῆς. Ἐννοοῦμεθα!

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Λοιπὸν ἄς τραγωδήσωμεν!

ΦΑΙΟΝ ΠΙ ΡΑΣΟΝ

Ἄς τραγωδήσωμεν!

Ἄποσπῆ τὴν προσωπίδα του.

ἘΤΕΡΟΝ ἄποσπῶν τὴν προσωπίδα

Ἵραϊά διασκέδασις!.. Πλήρης ἀθωότητος.

ΜΕΛΑΝ ΡΑΣΟΝ ἄποσπῶν τὴν προσωπίδα του καὶ συνεννοηθὲν μετὰ τῶν ἄλλων

Θὰ χορεύσωμεν, βλέπω, τὸν χορὸν τῶν δχιμῶνων, — εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ Νέρωνος!

Σδύνων τὰ πρὸ τοῦ κατόπτρου κηρία

Ἐπὶ τὰς κυρίας, κύριοι!

(Ῥίπτονται ἐπὶ τὰς νέας, ἐκτὸς ἐνὸς φέροντος ἐρυθρὰν προσωπίδα, φιλοῦσι τινὰς, κωνηγοῦσι ὅλας περὶ τὴν αἴθουσαν, βάλλουσι αὗται κρυγὴν καὶ σάζονται εἰς τὸ ἐν τῶν δωματίων. Εἰς τὸ ἕτερον τῶν δωματίων σάζεται ἡ Ἀμάλθεια καὶ ἡ Χρυσίλλα.)

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

Οἱ νέοι ἄνευ προσωπίδων, ἐκτὸς τοῦ φέροντος τὴν ἐρυθρὰν.

Εἰς τὸν Νεῶν

Ἐκλείσθησαν αἱ διαβόλισσαι! Εἶδες ἱστορίαν, εἶδες χορὸν!

ἘΤΕΡΟΣ

Ἐρίλησα τὴν Νανῶ! Ἄ, τὸ Ναννίδιον!

ἘΤΕΡΟΣ

Διάβολε! εἶνε ἐρωμένη μου.

Ο ΠΡΩΤΟΣ

Πᾶ! — Λοιπὸν ἄς τραγωδήσωμεν!

ΟΛΟΙ

Ἄς τραγωδήσωμεν!

(Ἄδουσιν.)

Ἄν ἤμην ἄστρον τῆς αὐγῆς
Θὰ σ' εἶδα τὸ φῶς μου,
Ἄνθος ἀβρόν τοῦ κόσμου,
Ἦς ἔρωτος θυμίζμα!

Ἄν ἤμην βασιλεὺς τῆς γῆς,
Θὰ σ' εἶδα τὸν θρόνον
Εἰς ἐν σου βλέμμα μόνον
Καὶ ἐν γλυκῷ μειδίμα.

Ἄκτινων ὅμως ἀμοιβῶν
Καὶ ἄνευ βασιλείας,
Ὅ γίγας τῆς πανίας
Ἦς εἶμαι, κόρη, σήμερον,

Σοὶ δίδω ὄφρον γλυκερὸν,
Χωρὶς τι ν' ἀπακτῆσω
Ἐπίσης ν' ἀποκτῆσω:
Ἐν φίλημά μου ἤμερον!

Ὁ φορῶν τὴν ἐρυθρὰν προσωπίδα ἀνάπτει τὰ κηρία

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΡΑΣΟΝ

Ἐπὶ τέλους ὅμως πρέπει νὰ χορεύσωμεν!
Ἦλθαμεν. — Ἄς γείνη δι' ἡμῶν δ ἔρανος.
Αἱ γυναῖκες συνωμοτοῦσιν. — Δυνάμεθα νὰ εὑρωμεν μουσικὴν καὶ φῶτα;

ΤΟ ΦΑΙΟΝ

Διατί ὄχι; Καταθέτω δραχμὰς εἴκοσιν.

ΤΟ ΜΕΛΑΝ

Ἐγὼ δώδεκα.

ΤΟ ΕΡΥΘΡΟΝ

Ἐγὼ δέκα.

ΤΟ ΙΣΑΕΞ

Κ' ἐγὼ δώδεκα.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Οἱ ἀνωτέρω. Ἐρχομένη ἀπὸ τοῦ δωματίου μετὰ τῆς Χρυσίλλης ἡ

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ὅπωςδὴποτε ἐρείλω ἀπὸ ὑμᾶς, κύριοι, πρῶτιστα νὰ ζητήσω συγγνώμην. Ἐγεῖνα ἡ αἰτία πολλῆς ἀνίας καὶ πολλοῦ κακοῦ, ἀλλ' ἐστὲ βέβαιοι ὅτι ἐλάχιστα πταίω... Εἶμαι ἠναγκασμένη ἐπὶ τέλους νὰ εἶπω γομνὴν καὶ ἔλθω τὴν ἀλήθειαν. Συνεφωνήσαμεν, κύριοι, νὰ δώσωμεν χορὸν καὶ κατεβάλομεν ὅλοι ἔρανον ἐπὶ τούτῳ, ἀνέλκθον δ' ἐγὼ τὴν εὐθύνην. Μετέβην νὰ εὑρω ἐπὶ τούτῳ μουσικόν τινα, τὸ ὄνομα Ῥαρκήλ, ἀλλ' εὑρον αὐτὸν ἐν μέσῳ... —

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Οἱ ἀνωτέρω. Ἐξορμῶσιν ἀπὸ τοῦ δωματίου ἢ Λήδα, ἢ Ναννώ, ἢ Ίουλιὰ, ἢ Ἡλέκτρα καὶ ἢ Ἀριάδνη, ἔτοιμαί ὡς εἰς φυγὴν.

ΝΑΝΝΩ

Ἀμάλθεια, συναρμόνησες μετὴν Χρυσίλλαν καὶ ψεύδεσθε. Ἡμεῖς ἀναχωροῦμεν ὅλα ἐντεῦθεν, οὐδὲ θέλομεν πατήσῃ τοῦ λοιποῦ εἰς οἶκον ὅπου... —

ΔΡΙΑΔΗ

Ὅπου μᾶς κλέπτουσιν!

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ἀπερσίσθη!

ΙΟΥΛΙΑ

Ἐγένετο!

ΝΑΝΝΩ

ὦ, εἶνε φρικτόν! Ἀκούεις τεχνάσματα; Αὐτὰ εἶνε τῶν δρόμων!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ ὑπόδακρος

Σιωπῆ, Ναννώ! βλασφημεῖς. Ἴδου μόνη ἡ ἀλήθεια: εἶμαι πτωχὴ καὶ ἐντεῦθεν συνέθησαν ὅλα· ἐάν εἶχον χρήματα, ὅλα θὰ διωροῦντο ἐν κειρῷ. Ἐπειδὴ ὅμως με πνίγετε καὶ με ὑβρίζετε οὕτω κατὰ πρόσωπον, ἀκούσατε γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν...

(Σιωπῆ καὶ κλαίει.)

ΔΡΙΑΔΗ

Εἶνε ὅλα ψεύδη!

ΧΡΥΣΙΛΛΑ

Ἀκουσον πρότον. Ἐνθὲ ἡμεῖς θὰ διασκευάζομεν, οἰκογένειά τις θὰ ἀπέθνησκεν ἐκ τῆς πείνης. Ἡ Ἀμάλθεια νὰ σφετερισθῇ ξένα χρήματα; Μετέβη ἐκεῖ νὰ μισθώσῃ τὸν Ῥαφαήλ, ὁπότε... —

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Οἱ ἀνωτέρω. Ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ ἰδοὺ εἰς νεοί, ἔτοιμοι πρὸς χορὸν καὶ κρατοῦντες διάφρα μουσικὰ ὄργανα.

ΑΗΔΑ ὀργίλη

Ποῖοι εἶνε πάλιν αὐτοί!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ καθ' ἑαυτήν

Ὁ Φεζίδων!..

Εἰς αὐτῶν

Κυρίαι καὶ κύριοι συγχωρήσατέ μας ἐάν παρεμβαίνωμεν ἐν μέσῳ ὑμῶν οὕτως ἀπρόσκλητοι, ἀλλ' ὑπάρχει ἐν μέσῳ ὑμῶν εἰς ἄγγελος ὅστις βεβαίως μᾶς δίδει τὴν συγγνώμην. Εἰς τὸν οἶκον πτωχοῦ ἀνθρώπου μετέβη σήμερον κυρία τις ὅπως μισθώσῃ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ του, ἀλλὰ κατακυβείσα ἐκ τῆς θλιβερᾶς εἰκόνας ὀλοκλήρου τῆς οἰκογενείας του, ἀσθενούς καὶ ἐρήμου, τῷ ἀφῆκε δραχμὰς 80 λέγουσα: «Χορεύομεν καὶ χωρὶς μουσικῆν.»

(Συγκινουῦνται ὅλοι καὶ προσθιλέπουσι τὴν Ἀμάλθειαν.)

Ἡ οἰκογένεια μᾶς ἐμήνυσε τοῦτο κλαίουσα ὑπὸ εὐγνωμοσύνης. Ἐπισκεπτῆριόν τι, εὐρεθὲν δ' οὐ μὲν τὰ χρήματα, μᾶς ὠδήγησεν ἐδῶ. Ἐρχομαι μετὰ τῶν φίλων μου νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν εὐεργέτιδα καὶ ἀναπληρώσωμεν τὸν Ῥαφαήλ.

Δίδει τὸ ἐπισκεπτῆριον.

ΝΑΝΝΩ ἀρπάζουσα αὐτὸ

Ἡ Ἀμάλθεια!

ΗΛΕΚΤΡΑ πίπτουσα εἰς τὸν λαίμῳ τῆς Ἀμάλθειας

Ἄ, συγγνώμην, συγγνώμην, συγγνώμην, Ἀμάλθεια! Ἡμικρτον, φίλη μου!

ΔΡΙΑΔΗ γονατίζουσα ἐνώπιόν της καὶ φιλοῦσα τὰς χεῖράς της

Συγγνώμην! Σὲ ἠδίκησα, σὲ ὕβρισα, σ' ἐθανάτωσα!

ΝΑΝΝΩ καταφιλοῦσα αὐτήν

Ἄγγελε, ἄγγελε! Διατί λοιπὸν νὰ μὴ μᾶς εἴπῃς τίποτε;

ΑΗΔΑ γονατίζουσα καὶ ἀσπαζομένη τὴν ἐσθῆτα

Πῶς λοιπὸν ἐφάνην τόσον ἡλιθία καὶ οὐδὲν ἐνόησα; Συγχωρήσόν με!

Πίπτουσιν ὅλα ἐπάνω της, ἐναγκαλιζονται αὐτὴν θερμῶς, ἄλλαι γονατίζουσι, φιλοῦσι τὰς χεῖράς της, πνίγουσι σχεδὸν αὐτὴν ζητοῦσαι συγγνώμην καὶ ἔλεος. Ὁ φέρων εἶτι τὴν ἐρυθρὰν προσωπίδα φεύγει.

ΕΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΣΤΙ ΕΛΘΟΝΤΩΝ

Εἴσθε ἡ σώτεια βλοκλήρου οἰκογενείας,
κυρία μου.

NANNΩ

Εἶνε ἄγγελος!

ΙΟΥΛΙΑ

Εἶνε θεύτης τῶν οἰκτιρμῶν καὶ τῆς
σιωπῆς!

ΛΥΔΑ

Εἶνε τὸ Ἰνδαλμα τῆς ἀρετῆς!

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Πτωχὴ Ἀμάθεια!..

ΑΜΑΛΘΕΙΑ καθ' ἑαυτὴν

ὦ, εἴαν ἦτο ἐδῶ ὁ Ἰάκωβος!..

ΑΡΙΑΔΝΗ

Εἶδες νὰ μὴ μᾶς εἶπη ἐν καιρῷ τίποτε!
Ἐφάνημεν θηρία.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ μειδιῶσα

Ἐν τούτοις ὁ χορὸς...

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΡΑΣΟΝ

Ὅχι, ὄχι! Ἐδῶ ἔχομεν χρήματα.

ΕΤΕΡΟΝ

Ἄς φροντίσωμεν διὰ φῶτα!

ΕΤΕΡΟΝ

Ἐχομεν χρήματα καὶ διὰ δεῖπνον!

ΕΤΕΡΟΝ

Ναὶ καὶ διὰ δεῖπνον!

NANNΩ

Σταθῆτε ὅμως ἤτό τις ἐδῶ καὶ ἔφυγεν.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ποῖος ἔφυγεν;

ΙΟΥΛΙΑ

Ναὶ, κάποιος ἔφυγεν...

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ἡ ἐρυθρὰ προσωπίς!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Εἴμεθα ὅλοι; Ἴδε, Ναννώ.

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β΄.]

NANNΩ

Ὅλοι. Ἐφυγεν ὅμως ἡ ἐρυθρὰ προσωπίς.
Ἐκεῖνος ἔφυγεν.

ΙΟΥΛΙΑ

Ποῖος ἦτο;

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Λεῖπει ὅμως, λεῖπει τις... Ἄ, ὁ Ἰάκω-
βος! Ἦλθεν;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ὅχι. Οὔτε θὰ ἔλθῃ ποτέ.

NANNΩ

Ποτέ; Διὰ τί; Πῶς;

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Μήπως ἡ ἐρυθρὰ προσωπίς ἦτο ὁ Ἰά-
κωβος;

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΡΑΣΟΝ

Ἀναμείνατε λοιπὸν μίαν στιγμὴν νὰ φέρω
φῶτα ἐκ τοῦ ξενοδοχείου.

ΤΟ ΦΑΙΟΝ

Νὰ ἐτοιμασθῇ καὶ δεῖπνος.

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΡΑΣΟΝ

Ναί.

(Ἐρχεται πρὸς τὴν θύραν)

ΣΚΗΝΗ Η΄.

Οἱ ἀνωτέρω. Ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ εἰσέρχεται
ὁ Ἰάκωβος φέρων εἰσέτι καὶ κρατῶν τὴν ἐρυθρὰν
προσωπίδα ἀνά χεῖρας. Ἐπονται δύο ὑπηρέται
κρατοῦντες ἀνὰ δύο ζεύγη πολυφώτων ἄτινα
καὶ καταθέτουσι πρὸ τοῦ κατόπιρου.

ΟΛΟΙ

Ὁ Ἰάκωβος! — ὦ, ἰδοὺ φῶτα! Λαμπρὸν,
λαμπρὸν!

ΤΟ ΜΕΛΑΝ

Ἐξάσιον!

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΡΑΣΟΝ

Ἀληθῶς χορὸς ὄρατος!

ΙΑΚΩΒΟΣ

Καὶ ἀφοῦ χορεύσωμεν, κύριοι, σᾶς καλῶ

εἰς τὸ δεῖπνον τῶν ἀρραβίωνων μου. Ἀρραβωνίζομαι τὸν ἄγγελον.

ΟΛΟΙ

Τὴν Ἀμάλθειαν.

ΙΑΚΩΒΟΣ δίδων πρὸς αὐτὴν τὴν χειρὰ του
Ναί.

ΧΡΥΣΙΑΔΑ φιλοῦσα τὴν Ἀμάλθειαν
Λαμπρόν, λαμπρόν!

ΝΑΝΝΩ φιλοῦσα τὴν Ἀμάλθειαν
Εὕγε, εὕγε! — Βάλς, βάλς!

ΟΛΟΙ

Ζήτω! — Ἐμπρός, ἐμπρός, εἰς χορόν!

ΟΛΟΙ

Βάλς!

(Περικυκλοῦσι οἱ νέοι τὰς νεάνιδας καὶ λαμβάνονται εἰς χορόν. — Ἀρχεται ἡ μουσικὴ διὰ βάλς. Χορός.)

ΙΑΚΩΒΟΣ φέρων εἰς τὸ προσκήνιον τὴν Ἀμάλθειαν

Ἵπὸ ἓνα μόνον ὄρον, Ἀμάλθεια...

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ποῖον;

ΙΑΚΩΒΟΣ

Ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ λέγῃσαι... —

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Πῶς;

ΙΑΚΩΒΟΣ κλίνει εἰς τὸ οὖς καὶ τῇ λέγει τι
κρύβιον εἶτα

Οὕτω ἐνῶ τὸ ὄνομά σου περίπου σώζεται,
ἐγὼ συμπησίζω εἰς σὰ τὸ τελευταῖον
ὄνειρον τῶν ἰθανικῶν ἐρώτων μου...

ΑΜΑΛΘΕΙΑ βαπτίζουσα ἐπιχαρίτως
αὐτὸν εἰς τὸ στόμα

Εἶσαι αἰώνιος αἶσα—

ΙΑΚΩΒΟΣ φιλῶν αὐτῆς τὸ μέτωπον

Αἰσχρός.

ΤΕΛΟΣ

Σ. Ν. Β.

~~~~~